

[**Johs. Christiansen.**]

Roskilde; dér er det en sergent, som har været for retten. Der har været vidneforhør i anledning af en stroppeetur, han har givet sin deling, eller hvor meget det var, foretaget på den måde, at soldaterne i stærkt pløre skulle kravle ind under nogle vogne eller kanonlavetter, eller hvad det var, der var tale om, og man skulle til øvelsessted have udsøgt sig det mest plørede og vandfyldte område indenfor øvelsespladsen. Jeg forstår udmærket godt, at der under krig vil kunne komme situationer, hvor sådanne ting er nødvendige, men, højtærede forsvarsminister, er der nogen absolut nødvendighed for, at det i fred skal foregå på den måde? Jeg går ud fra, at hvis man havde udsøgt sig det tørreste sted på øvelsespladsen, ville øvelsen have været lige god og lige uddannende og af en sådan karakter, at hvis det en skønne dag blev alvor, skulle de soldater nok finde på at udføre den manøvre, selvom der var pløre på marken. Der bør kunne tages visse rimelige hensyn også til det indkaldte mandskab, og man må nu ikke forestille sig, at det gode forhold mellem militæret — eller værnene, som man kalder det — og befolkningen, som man på mange andre områder gør sig bestræbelser for at tilvejebringe, vil opstå gennem en række affærer af den art, vi her stifter bekendtskab med.

Det er ikke så længe siden, at forsvarsministeren gav udtryk for, at der i forbindelse med udnyttelsen af den meget lange tjenestetid, der nu er indført, måske skulle nedsættes et udvalg til at undersøge og overveje, i hvilken grad det var muligt at gøre det lempeligere, mere menneskeligt for de indkaldte i den lange tjenestetid, og det finder jeg er en god idé. Nu ved jeg ikke, hvor langt ministeren er kommet med dette udvalg, jeg har ikke hørt til det, men det er muligt, det er i gang. Der er dog noget andet, som jeg finder mindst ligeså påkrævet — den ærede ordfører var allerede inde på det —, og det er at tage spørgsmålet om vor militære straffelov og retsplejelov op. Jeg må sige, at jeg deler den forundring, den ærede ordfører gav udtryk for, over at det har taget så lang tid med de undersøgelser, som denne sag er genstand for, men vi må vel efterhånden være kommet til det tidspunkt, hvor disse undersøgelser kan være sluttet. På baggrund af de affærer, vi her har stiftet bekendtskab med, på baggrund af den ånd, som altså fremdeles findes repræsenteret indenfor befalingsmandskorpset, finder jeg det på allerhøjeste tid, at ministeren

kommer til folketinget med denne sag og lader folketinget se på de retsregler, som skal være gældende her, og ikke mindst på de klageregler, som naturligvis skal være der, og hvorefter en menig også skal kunne få sin ret og også skal kunne være sikret et retsværn. Thi hvordan vi end ser på det, må vi kunne blive enige om, at også den menige soldat tilkommer der et retsværn. Jeg opfordrer derfor den højtærede forsvarsminister til snarest muligt at få sagen om den militære straffelov forelagt her i rigsdagen, så vi kan se på den og få de ændringer foretaget, som efter alt, hvad der her er foregået, synes så aldeles påkrævet.

Arnth Jensen: Hvad angår selve lovforslaget, som her er til behandling, er det selvsagt efter betænkningen, at mit parti helt og fuldt tiltræder de bemærkninger, som den ærede ordfører (Rasmus Hansen) har gjort. Når jeg har taget ordet, er det imidlertid også for at tilkendegive mit partis stilling overfor det andet spørgsmål, som den ærede ordfører rejste, nemlig den såkaldte Aarhusaffære, og jeg håber, jeg kan gøre det med et lidt mindre antal ord, end den foregående taler brugte til det.

Lad mig da straks sige, at mit parti helt og fuldt står bag den omtale, som den ærede ordfører har givet af sagen her i salen. Vi udtaler, at det ikke blot er yderst forkasteligt, som denne befalingsmand har optrådt, men vi er også klar over, at det er meget beklageligt netop i den situation, som vi befinder os i. Der kræves store ofre i dag både af den danske ungdom og af de danske hjem, når det gælder vort forsvar, og så har både ungdommen og hjemmene et absolut krav på betryggende forhold indenfor vor forsvarsmagt. Derfor er jeg helt og fuldt enig med den ærede ordfører i, at vi fra det høje ting henstiller til den højtærede forsvarsminister, at vi ikke lader denne sag være færdig med, at der falder en dom i eftermiddag, men at den højtærede forsvarsminister fører undersøgelsen til bunds og også undersøger, om overordnede befalingsmænd har forsøgt at gribe ind, hvor det var deres pligt at gribe ind, eller de har forsømt at føre det tilsyn, som bør føres.

Jeg sagde, at ungdommen og hjemmene har krav på, at et sådant hensyn bliver taget. Det skal ikke blot være sådan, at man som soldat skal kunne erhverve legemlig sundhed, denne sundhed må ikke betaales med et nedbrudt sjæleliv, og hvis der virkelig er en tone af den art, vi her har hørt om, gennem hele uddannelsen, er det givet, at